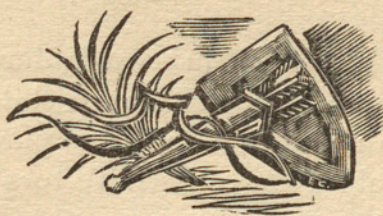

POESIA

LLEGENDA

*Com éreu lluny de la cançó,
heroi del vent inexorable,
quan vaig saber-vos pecador
muntat en sella de diable!*

*Éreu tan lluny, que el meu perdó
sols veia una ombra miserable
dalt d'un cavall, negre de por,
que no trobava mai estable.*

*Mes, ara us veig la capa estesa
plena d'estrelles, més suau;
i és que amb el temps vostra escomesa*

*va perdent força i guanyant pau
i una sagrada reialesa
que us redimeix, Comte l'Arnau!*

JOAN PINELL

N.º 10

ELEGIA DEL MITE

FAUNE

Com si dansés, anava a l'aigua, nua,
i entre els pollancres tota blanca i lleu
i encara —tija en mon silenci, pua,—
secreta i fina, potser freda i neu.

Qui sap? He vist el riu tocar la dura,
menuda sina, el ventre blanc i el dors
d'aquesta nimfa com de mà no pura
un vell palpés adolescents. Terrors

no l'han pres gaire, i entre l'aigua reia,
i en joc d'escumes i cristalls al sol
una llum crua, insinuant, la veia
cérvola blanca, en el corrent consol.

I, ara, adormida sobre l'herba freda,
sota les branques que, tofudes, són
entre la tarda un palli verd, la seda
del cos reposa, oferta al son pregon.

Tota se'm lliura despullada i blanca,
però no sap que el meu esguard esquerp
no s'acostuma a la perfecta i franca
forma d'un cos, sinó a falsa serp,

figura estranya que imagino encara
i que no vull —ah, no!— no vull trobar
fosa en cap dona ni en cap nimfa clara
si no és en mi, en el meu estrany pensar.

Desperta i fuig que ja el desig se'm lleva
com un cavall d'escuma blava, ardent,
que fóra en va tenir-te presa i meva:
més dòcil ets imaginada, absent.

JOSEP ROMEU

INTERPRETACIÓ DE TEIXEIRA DE PASCOAES

(De "Cants indecisos")

Infància de l'hivern! Autumne moribund
quan dels troncs adormits es retira la saba.
Oh sentiment que véns del cor del món profund
i tornes per l'abril la flor que es renovava.

Ara t'estimo més, malencònic poblet,
mentre el fullam daurat agonitza amb tristesa
i la lluna apareix, enorme en el quiet
respirar compassat de la naturalesa.

La rosa de dolor, histèrica, dels vents
despullant-se en l'Atzur, va perfumant la terra
i surten d'aquest món, amb uns pàllids laments
les roses que en desmai la folia ja aferra.

Sou el meu gran amor, oh tardes autumnals
on reposa l'abril desfet en cendres fredes...
Pregàries dels pinars, murmuris vegetals,
com et sento dins meu, dolor de les arbredes!

Encara es perd en mi vostre bucòlic cant,
(Dolor d'aquell record d'Algú que no existia!)
com el toc funeral d'un melangiós plant
que, trist, se'n va a morir dins la tristor del dia.

Oh flors que us despreneu de l'ànima dolent!
Oh Tàmega emboirat sota del clar de lluna!
Oh les llàgrimes d'or... Fulles seques al vent
per a caure en el sòl, engelabrit tot d'una!...

És així com t'estimo, oh terra de dolor,
quan l'obscura cançó del vent febrós murmura
en recòndita veu, vent-desolació
que sento dins de mi com obstinat perdura!

ROSA LEVERONI

QUÈ ÉS POESIA?

La poesia és el real absolut.

Novalis

S'ha parlat molt, aquests darrers temps, de poesia putrefacta. M'agradaria que me'n citessin una que no ho fos. És mitjançant una descomposició exquisida que la poesia, sia escrita o pintada, que hom l'esguardi o que hom l'escolti, compon els seus acords. Se la podria definir de la següent manera: la poesia es forma a la superfície del món com les irisacions a la superfície d'un pantà. Que el món no se'n planyi. La poesia emergeix de les profunditats.

Jean Cocteau

Balbucejó, ferit: la poesia és l'expressió, mitjançant el llenguatge humà dut al seu ritme essencial, del sentit misteriós de l'existència. Ella dota així d'autenticitat el nostre sojorn i constitueix l'única tasca espiritual.

Stéphane Mallarmé

La poesia és un càncer.

P.

...aquesta màgia, que consisteix a desvetllar sensacions amb l'ajuda d'una combinació de sons... aquest embruix gràcies al qual idees ens són necessàriament comunicades, d'una manera certa, per paraules que, malgrat tot, no les expressen.

Théodore de Banville

Edició numerada de cent exemplars en paper de fil Guarro.

Exemplar N.º **88**